HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

ושלמים גמר שם שם ממעשר שני. [י] דמזכין מעות מעשר לכתיב׳ במעשר שני ומתמה בכסף עד ואכלת שם (דברים יד) וכתיב בשלמים ואכלת שם (שם ט) מה אם להתם מעשר אף בה דגבי שלמים מעשר דיכול להכיח שלמים ממעשר: **ומינה מה שלמים אין נותן מעשר.** שני בשלמים בשר אף תודה דבשלמים מעשר אין גופו מעשר [כ] דאותן מיתין מיכול ליקחם מהם לג׳ [ל] היו של מעשר אלא שניקחו בכסף מעשר: [פ] **מה שלמים** [ו] **כו׳ דמין מעשר ניכו.** אלא יכיח ממעות מעשר ויקח אלות לאותו ולכי לא הוו מין מעשר: **דמפקים.** שמזמן מעות מעשר שני לקנות שלמים מהן לע״ג דתפקם מעות מעשר שלמים הן [ו] לע״ג דמתפקים כהו בפירות לא קנו שלמים אלא אלות על פחות מאותן מעות קדושת שלמים אלא ביכול לקנות מהן כל דבר לאחר שילכה: [ח] **דלא שלימא שלמים למיכל לקדושת מעשר.** אלא יהא יכול ליתנו בכל אשר תאוה נפשו: **טלוקח חיה לשבר תאוה.** נאוכלה בירושלים בכל שעה שילכה כדכתיב (דברים יד) ונתתה הכסף בכל אשר תאוה נפשך (ג) דלע״ג דאין דינו ליקח ממעות מעשר שני אלא בשלמים: **לא יצא העור לחולין.** דאילו בשר מיה גופה לא חזיא לשלמים אבל עור חזיא ליקח בו בהמה לשלמים לג׳ יצא לחולין היכא דילכה דים בו [ט] מ) ליקח בו בהמה. אתם מעות מעשר חיוב שלמים ומביא בדמיו שלמים דקיימא לן דכך הוה דינן לעשות ליקח ממעות מעשר שני בהמה לשלמים ומיה לשבר תאוה [י] והעור יוצא לחולין כדאמר בפ׳ בכל מערכין (שילהין מ:) בשבר נ) מלמד שלוקחים בקר לגר עורו (ג) **הבשר** [א] לנזמים ומנליע דמי העור לשבר ויוצא לחולין ואין לגר גזיזותיו אבל הכא דאפי׳ לילכה מיה לשלמים ובהמה לשבר תאוה לא יצא העור לחולין אלא קנו שלמים: **לפי שהעור לממירלן דקנו.** העורות תורת שלמים עליהן לפיכך קדושת שלמים למיכל לקדושת מעשר: **ס״ק אינו כשורה נ״ל העור לחולין.** לפיז לו קדושה כלל שיאכל ושלא כתורה [ב] לוקחן דנעשה הפי עור לוקח ממעות מעשר שני שור לוקח ממעות [ס] שלא לקחו שתה שהוא לו הוי ליה ולא עורו [נ] מרבותינו ז״ל. ענין אחר אינו בתורת נתינת העור לחולין דהייט [ד] ט) לשלמים (ד) לוקח בהמה ממעות מעשר לשלמים הכשר נאכל בתורת שלמים והעור יוצא לחולין ויקח מדמי העור בהמה לשלמים אבל לא קנו [פ] שלמים דעשה לוקחה שור לחריפה ממעות מעשר שני [ס] דמוכרם הוי ושוכן ואכלו לו דמיו: **מ״ד לא קנו כר״מ.** דלא מלה קדושת שלמים לממון גמור: **ליין דמעשר קרב שלמים.** כהמה שלוקח ממעות מעשר שתה קרב שלמים: [פ] **מכי פפים ליה נמי.** לגוזר שלמים שתה קנו שלמים ואין יכול לשנותן לדבר אחר: **כשהוא פודן.** לאותן מעות מעשר שני שמחללן על פרוטות או על דיעיגין: **מוסיף שני חומשין.** [ס] אחד חומש להקדישו שפודה להיותו שלמים כתניא אם המקדיש וגו׳ ויקף ממיעטיו וגו׳ (ויקרא כז): **ואחד למעשר.** שני לכתיב׳ אם גאל יגאל איש ממעשרו וגו׳ (שם). והכא [ב] דתניא קדושת מעשר שהרי הוסיף חומש לשלמים והיכי אמר ר׳ אלעזר לא קנו: **הא מני ר׳ יהודה היא.** דאמר קדושת מעשר אינה קדושה לגבי מזבח ולא לגבי מזבח תמוה אינו בתורת שלמים. לעולם אימא לך רבי יהודה היא ואפילו הכי לא קנו שלמים אלא לאכילה בלבד ולא לשאר הקדשים כלל שהרי לא נאמר בהן אלא שלמים ולא שלמיו ואפילו הכי אמר ר׳ יהודה שלמים אין מין מעשר אף תודה אין מין מעשר [פ] לאפוקי חיטין הלקוחות במעות מעשר שני דמין מעשר נינהו אמר ר׳ אמי [א] המתפים מעות מעשר שני לשלמים [ב] לא קנו שלמים מאי טעמא דלא אלימא קדושת השלמים למיחל אקדושת מעשר שני מיתיבי [ג] הלוקח חיה לזבחי שלמים ובהמה לבשר תאוה לא יצא העור לחולין לאו למימרא דקני שלמים הא איתמר עלה אמר רב לא קני שלמים ומאי לא יצא העור לחולין הכי קאמר אינו בתורת לצאת העור לחולין מ״ט אמר רבה [ג]נעשה כלוקח שור לחרישה איתמר המתפים מעות מעשר שני לשלמים ר׳ יוחנן אמר קני ר״א אומר לא קני ואליבא דר׳ יהודה דאמר מעשר ממון הדיוט הוא דכולי עלמא לא פליגי דקני כי פליגי אליבא דר׳ מאיר דאמר [ד]מעשר ממון גבוה הוא מאן דאמר לא קני כר׳ מאיר ומאן דאמר קני כיון דמעשר [ה]קרי ליה שלמים כי מיתפסת ליה נמי תפים מיתיבי המתפים מעות מעשר שני לשלמים כשהוא פודן מוסיף עליהם שני חומשין אחד לקדש ואחד למעשר מי מברת דברי הכל היא הא מני רבי יהודה היא: **מתני׳** מנין לאומר הרי עלי תודה שלא יביא אלא מן החולין תלמוד לומר [ו]וזבחת פסח להי׳ אלהיך צאן ובקר והלא פסח אין בא אלא מן הכבשים ומן העזים אם כן מה תלמוד לומר צאן ובקר להקיש כל הבא מן הצאן ומן הבקר לפסח מה פסח דבר שבחובה ואין בא אלא מן החולין אף [ו]כל דבר שבחובה אין בא אלא מן החולין לפיכך האומר הרי עלי תודה הרי עלי שלמים הואיל ובאין חובה לא יביאו אלא מן החולין [ז] **ונסכים בבל׳** מקום לא יביאו אלא מן החולין: **גמ׳** ופסח גופיה מנא לן [ח]דתניא ר׳ אליעזר אומר נאמר פסח במצרים ונאמר פסח לדורות מה פסח האמור במצרים לא בא אלא מן החולין אף פסח האמור לדורות לא בא אלא מן החולין אמר לו רבי עקיבא [ט]וכי דנין אפשר משאי אפשר א״ל אע״פ שאי אפשר ראייה גדולה היא ונלמד הימנה חזר ר״ע ודנו דין אחר מה לפסח מצרים שכן אין טעון מתן דמים ואימורין לגבי מזבח

אינו בתורת שלמים. לגמת עור לחולין לגמ חלה עליו קדושת שלמים כלל שיהא העור לחולין ויצא מקדושת מעשר לחי הוחי קדושת שלמים לחיים הוה ניקף [טז] והתמה לג חייל לחיים קדושת שלמים ולג תורת בשר מזבח דחיים נקיף עור לחולין כדתמצמע הכא דקתני לקוחה מיה לזבחי שלמים ובהמה לבשר תאוה לגה לא יצא העור לחולין לאו למימרא דקני שלמים הא איתמר עלה אמר רב לא קני שלמים ומאי לא יצא העור לחולין הכי קאמר אינו בתורת לצאת העור לחולין מ״ט אמר רבה נעשה כלוקח שור לחרישה איתמר המתפים מעות מעשר שני לשלמים ר׳ יוחנן אמר קני ר״א אומר לא קני ואליבא דר׳ יהודה דאמר מעשר ממון הדיוט הוא דכולי עלמא לא פליגי דקני כי פליגי אליבא דר׳ מאיר דאמר [ד]מעשר ממון גבוה הוא מאן דאמר לא קני כר׳ מאיר ומאן דאמר קני כיון דמעשר [ה]קרי ליה שלמים כי מיתפסת ליה נמי תפים מיתיבי המתפים מעות מעשר שני לשלמים כשהוא פודן מוסיף עליהם שני חומשין אחד לקדש ואחד למעשר מי מברת דברי הכל היא הא מני רבי יהודה היא: **מתני׳** מנין לאומר הרי עלי תודה שלא יביא אלא מן החולין תלמוד לומר [ו]וזבחת פסח להי׳ אלהיך צאן ובקר והלא פסח אין בא אלא מן הכבשים ומן העזים אם כן מה תלמוד לומר צאן ובקר להקיש כל הבא מן הצאן ומן הבקר לפסח מה פסח דבר שבחובה ואין בא אלא מן החולין אף [ו]כל דבר שבחובה אין בא אלא מן החולין לפיכך האומר הרי עלי תודה הרי עלי שלמים הואיל ובאין חובה לא יביאו אלא מן החולין [ז] **ונסכים בבל׳** מקום לא יביאו אלא מן החולין: **גמ׳** ופסח גופיה מנא לן [ח]דתניא ר׳ אליעזר אומר נאמר פסח במצרים ונאמר פסח לדורות מה פסח האמור במצרים לא בא אלא מן החולין אף פסח האמור לדורות לא בא אלא מן החולין אמר לו רבי עקיבא [ט]וכי דנין אפשר משאי אפשר א״ל אע״פ שאי אפשר ראייה גדולה היא ונלמד הימנה חזר ר״ע ודנו דין אחר מה לפסח מצרים שכן אין טעון מתן דמים ואימורין לגבי מזבח

ושלמים שם שם ממעשר [פ] (ומינה) מה שלמים אין נותן מעשר אף תודה נמי אין גופה מעשר והני חיטי הלקוחות במעות מעשר שני נמי אין גופן מעשר אימא טעמא דידי תודה מהיכא קא ילפינא לה משלמים [ג] ושלמים שם שם ממעשר מה שלמים אין מין מעשר אף תודה אין מין מעשר [פ] לאפוקי חיטין הלקוחות במעות מעשר שני דמין מעשר נינהו אמר ר׳ אמי [א] המתפים מעות מעשר שני לשלמים [ב] לא קנו שלמים מאי טעמא דלא אלימא קדושת השלמים למיחל אקדושת מעשר שני מיתיבי [ג] הלוקח חיה לזבחי שלמים ובהמה לבשר תאוה לא יצא העור לחולין לאו למימרא דקני שלמים הא איתמר עלה אמר רב לא קני שלמים ומאי לא יצא העור לחולין הכי קאמר אינו בתורת לצאת העור לחולין מ״ט אמר רבה [ג]נעשה כלוקח שור לחרישה איתמר המתפים מעות מעשר שני לשלמים ר׳ יוחנן אמר קני ר״א אומר לא קני ואליבא דר׳ יהודה דאמר מעשר ממון הדיוט הוא דכולי עלמא לא פליגי דקני כי פליגי אליבא דר׳ מאיר דאמר [ד]מעשר ממון גבוה הוא מאן דאמר לא קני כר׳ מאיר ומאן דאמר קני כיון דמעשר [ה]קרי ליה שלמים כי מיתפסת ליה נמי תפים מיתיבי המתפים מעות מעשר שני לשלמים כשהוא פודן מוסיף עליהם שני חומשין אחד לקדש ואחד למעשר מי מברת דברי הכל היא הא מני רבי יהודה היא: **מתני׳** מנין לאומר הרי עלי תודה שלא יביא אלא מן החולין תלמוד לומר [ו]וזבחת פסח להי׳ אלהיך צאן ובקר והלא פסח אין בא אלא מן הכבשים ומן העזים אם כן מה תלמוד לומר צאן ובקר להקיש כל הבא מן הצאן ומן הבקר לפסח מה פסח דבר שבחובה ואין בא אלא מן החולין אף [ו]כל דבר שבחובה אין בא אלא מן החולין לפיכך האומר הרי עלי תודה הרי עלי שלמים הואיל ובאין חובה לא יביאו אלא מן החולין [ז] **ונסכים בבל׳** מקום לא יביאו אלא מן החולין: **גמ׳** ופסח גופיה מנא לן [ח]דתניא ר׳ אליעזר אומר נאמר פסח במצרים ונאמר פסח לדורות מה פסח האמור במצרים לא בא אלא מן החולין אף פסח האמור לדורות לא בא אלא מן החולין אמר לו רבי עקיבא [ט]וכי דנין אפשר משאי אפשר א״ל אע״פ שאי אפשר ראייה גדולה היא ונלמד הימנה חזר ר״ע ודנו דין אחר מה לפסח מצרים שכן אין טעון מתן דמים ואימורין לגבי מזבח

תורה אור השלם

1. וְזָבַחְתָּ פֶּסַח לַיי׳ אֱלֹהֶיךָ צֹאן וּבָקָר בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר יְיָ לְשַׁכֵּן שְׁמוֹ שָׁם:
דברים טז ב

רבינו גרשום

ומה שלמים באים מן מעשר דאתיא שם שם ממעשר דכתיב במעשר שני ונתתה בכסף ואכלת שלמים ושם וכתיב בשלמים וזבחת שלמים ואכלת שם אף תודה נמי. ומה שלמים אין גופן מעשר מעות מעשר אין גופן מעשר דמעשר[ה] חייב חיטין משלמים בהמה אף תודה דבאה מחיטין הלקוחים ממעות מעשר אין גופו מעשר של אותן חיטין שניים: אימא טעמא דידי מה שלמים אין מין מעשר דשלמים בשר ומעשר חיטין אף תודה נמי לא יביא מחיטין הלקוח ממעות מעשר משום דחיטין הלקוחין סתם מן מעות מעשר מין מעשר ניתנו אלא ממעות מעשר יביא ריקה חיטין לשם תודה והני לא הוו מין מעשר: המתפים שמזמן מעות מעשר שני לצורך לקנות מהן שלמים ולאוכלן בירושלים לא קנו שלמים לא חל על אותן מעות קדושת שלמים אלא יכול לקנות מהן דבר אחר שירצה דלא אלימא קדושת שלמים למיחל אקדושת מעשר שלא יכול לשנותם לדבר אחר: הלוקח חיה. ממעות מעשר שני לזבחי שלמים אע״ג דחיה אינה ראויה לזבח ובהמה לבשר תאוה לאוכלה ולא שלמים לא יצא עורותיהן לחולין דהעור קנה סתם ויש בו תורת לוקח בהמה סתם ממעשר שני דהויא שלמים ויכסר העור ויקח בדמיו שלמים: לאו למימר דקנה העור בקדושת שלמים אלמא אלימא קדושת שלמים למיחל אמעשר: הכי קאמר אינו בתורת לצאת העור לחולין דאין לו קדושה כלל דנעשה ההיא עור כלוקח שור לחרישה ממעות מעשר שלא לקחו סתם דלא הוי שלמים כלל לא הוא ולא עורו: ואית דמפרשי ומאי לא יצא העור לחולין הכי קאמר אינו בתורת לצאת העור לחולין דדין שלמים הלוקח בהמה לשלמים ממעות חולין הבהמה נאכלת בתורת שלמים והעור יצא לחולין אבל האי לא יצא לחולין ויכסר ויקח מדמי העור בשר ואוכלו בתורת מעשר אבל לא קנוה שלמים דנעשה כלוקח שור לחרישה ממעות מעשר שני דחייב לכסרו הוא ועורו ולאכול כל דמיו בתורת מעשר: אלימא דר׳ יהודה דאמר במס׳ קדושין דמעשר ממון הדיוט הוא לא פליגי דקני שלמים דקדושת שלמים חלה על ממון הדיוט: כשהוא פודן לאותן מעות מוסיף ב׳ חומשין א׳ חומש להקדיש היינו שלמים ואי למעשר הוא הכא דקדושת שלמים חל אקדושת מעשר דהוא מוסיף חומש אשלמים אלמא דקנו שלמים: הא מני ר׳ יהודה היא דאמר ממון הדיוט הוא משום הכי חלה קדושת שלמים עליהן: כל הבא מן הצאן ומן הבקר היינו תודה ושלמים: (שבא חובה) [דבר שבחובה]. דאמר הריני עלי תודה: מה פסח האמור במצרים לא בא אלא מן החולין דאמר לו רבי עקיבא וכי דנין אפשר משאי אפשר ראייה גדולה היא ונלמד הימנה חזר ר״ע (ולדורות) נהג משער: שכן אין טעון מתן דמים. דלא הוה מזבח

ושלמים. גופייהו גמרי׳ שם שם ממעשר דכתיב ר) וזבחת שלמים ואכלת שם וכתיב במעשר ש) ואכלת לפני ה׳ אלהיך בכסף וגו׳ ואכלת שם מה להלן מעשר אף כאן מעשר: וקף דייקינן **מה שלמים אין נותן מעשר.** דהא אין מעשר שני אלא מצומח מעשר קמשמע קרא דיכיל שלמים: **אף תודה נמי.** לחמי תודה לא מגוף מעשר [דסיינו] מן המיתון הרלמוגות על מעשר: **והני חיטי הלקוחות ממעות מעשר אין גופן מעשר.** ומשום הכי קאמרינן לחמוי לחמי תודה מייניהו: **מין מעשר.** דלשלמים כתיב ומעשר פירא אף לחמי תודה שמביא מן המעשר לא ניתפס ממין המעשר דהייטו נמי חיטים הלקוחות לשם מעשר אלא מין חיטים שלהן [תודה (מעשר) [תודה] דמעות אלו מין מעשר הוא: **לחמים.** לחומר מעות מעשר אלו יהיו לקנות שלמים: **לא קנו שלמים.** ואם יבא יקח מהן חיטים אלו כל מה שירצה. והא דתנן מניין תודה שמביא מן המתפים מעות אלו שיקנה בהמה לשם של שלמים ולהמתפה ולאי אלה קדושה להקריבה למזבח: **הלוקח חיה.** ממעות מעשר שני בירושלים: **לזבחי שלמים** [כו] **לא יצא העור לחולין.** וקס״ד הא דפריך לא יצא העור לחולין מקדושת שלמים אלא מעכו״ו ויבית דמעות שני שלמים הלכך עור נמי קדוש. וכן אם נקף לשחטם בהמות מעשר שני הלכתא בירושלים יקרבו שלמים אבל מיה לשבר תאוה ובהמה לזבחי שלמים יצא העור לחולין מקדושת מעשר שני שלמים ואילו דמיו בירושלים לאין דרך מקח נקף לשחטם בהמות מעשר שני הלכתא בירושלים יקרבו שלמים אבל מיה לשבר תאוה ובהמה לזבחי שלמים יצא העור לחולין מקדושת מעשר שני לחמרי בעירונין בפ׳ בכל מערכין (מ:) בנקף כ) מלמד שלוקחין בקר ממעות מעשר שני מן העור ולא נריך לחכול בירושלים אלא בשבר. קמני מיתם מיה לזבחי שלמים לא יצא העור לחולין: **לאו למימרא דקני שלמים.** ואלה קדושה על העור שלאחר נחס: **אינו כשורה.** שלמים ללמת העור לחולין ויצא מקדושת מעשר למיכל בירושלים קדושת שלמים אלמא אלימא קדושת שלמים למיחל אקדושת מעשר שלא יכול לשנותם לדבר אחר: הלוקח חיה. ממעות מעשר שני לזבחי שלמים אע״ג דחיה אינה ראויה לזבח ובהמה לבשר תאוה לאוכלה ולא שלמים לא יצא עורותיהן לחולין דהעור קנה סתם ויש בו תורת לוקח בהמה סתם ממעשר שני דהויא שלמים ויכסר העור ויקח בדמיו שלמים: לאו למימר דקנה העור בקדושת שלמים אלמא אלימא קדושת שלמים למיחל אמעשר: הכי קאמר אינו בתורת לצאת העור לחולין דאין לו קדושה כלל דנעשה ההיא עור כלוקח שור לחרישה ממעות מעשר שלא לקחו סתם דלא הוי שלמים כלל לא הוא ולא עורו: ואית דמפרשי ומאי לא יצא העור לחולין הכי קאמר אינו בתורת לצאת העור לחולין דדין שלמים הלוקח בהמה לשלמים ממעות חולין הבהמה נאכלת בתורת שלמים והעור יצא לחולין אבל האי לא יצא לחולין ויכסר ויקח מדמי העור בשר ואוכלו בתורת מעשר אבל לא קנוה שלמים דנעשה כלוקח שור לחרישה ממעות מעשר שני דחייב לכסרו הוא ועורו ולאכול כל דמיו בתורת מעשר: אלימא דר׳ יהודה דאמר במס׳ קדושין דמעשר ממון הדיוט הוא לא פליגי דקני שלמים דקדושת שלמים חלה על ממון הדיוט: כשהוא פודן לאותן מעות מוסיף ב׳ חומשין א׳ חומש להקדיש היינו שלמים ואי למעשר הוא הכא דקדושת שלמים חל אקדושת מעשר דהוא מוסיף חומש אשלמים אלמא דקנו שלמים: הא מני ר׳ יהודה היא דאמר ממון הדיוט הוא משום הכי חלה קדושת שלמים עליהן: כל הבא מן הצאן ומן הבקר היינו תודה ושלמים: (שבא חובה) [דבר שבחובה]. דאמר הריני עלי תודה: מה פסח האמור במצרים לא בא אלא מן החולין דאמר לו רבי עקיבא וכי דנין אפשר משאי אפשר א״ל אע״פ שאי אפשר ראייה גדולה היא ונלמד הימנה חזר ר״ע (ולדורות) נהג משער: שכן אין טעון מתן דמים. דלא הוה מזבח

מא א מיי׳ פ״ו מהלכות מעשר שני הלכה יט:
מב ב מיי׳ שם הלכה יח:
מג ג מיי׳ פ״ג מה הלכה ו [כלל]:
מד ד מיי׳ פט״ו מהל׳ מעשה הקרבנות הל׳ טו:
מה ה מיי׳ שם הל׳ ו ופ״ב מהלכות שם הל׳ יב:

הגהות הב״ח

(ל) רש״י ד״ה ומינה וכו׳ מעשר סט״ר ותמ״כ מ״ב דמין מעשר ומיכול מה שלמים נמתק: (כ) ד״ה ובהמה וכו׳ נפקך למין דינו ליקח בהמה ממעות כל״ל ומיכול לפ״ע נמתק: (ג) ד״ה ליקח בו בהמה לשלמים לג יפה וכו׳ והבשר לזבחי שלמים ומנליע: (ד) ד״ה ואתל ענין אחר וכו׳ לשלמים כהלוקח וכו׳ והבשר נאכל וכו׳ כל דמיו בדין מעשר: (ס) ד״ה ואתל למעשר וכו׳ הכל מוכח למיכל:

מוסף רש״י

דבר שבחובה אינו בא אלא מן החולין. ולא ממעות מעשר שני, ולא מנדרים ונדבות ס״ו:). **וכי דנין אפשר משאי אפשר.** פסח מנדים, דהפי׳ לגה נא מן המעשר לפי שהוא קודם לפסח (ביצה מה:).

שיטה מקובצת

א) לאפוקי חיטין. ומתני׳ דקתני אבל יביא בהמות מעשר שני מיירי בלחם שאינו (מן המעשר) [מין מעשר] שאין מביאין מעשר אלא מן הדגן: ב) לא קנו שלמים. פ״ה ואם יראה כו׳ והא דתנן כו׳ מיהו נראה לי דזהו קשה לקצת פירושי רש״י שכתוב בהם דמאי קפריך לעיל לא סגי דלא מייתי אלתם קאי ולא אתודה אבל מה שכתוב בפי׳ רש״י המדוייקים שהביאו התוס׳ לעיל לא קשה מידי. גליון: ג) הלוקח היה לזבחי שלמים כו׳ פ״ה וקס״ד דהא דפריך כו׳ [וקשה] מאי ס״ד לומר כן הלא טפי איה לן למימר דלא יצא לחולין [אלא] הוא בקדושת מעשר שני כמו לא יצא לחולין גבי בשר תאוה ר״ל דהוי משמע ליה דאי איתא דלא קנו שלמים [הוי ליה למימר] שחל עליהם שם בשר תאוה ותיה לבשר תאוה אמרינן יצא העור לחולין ובסמוך דבעי מאי טעמא ר״ל למה [לא אמרינן דהוי] חיה לבשר תאוה. גליון: ד) החולין ובהנסכים: ה) מה שלמים בשר ומעשר חיטים הס״ד ומה״ד אף תודה נמי לא יביא מחיטים הלקוחות ממעות מעשר שני משום דמעות מעשר שני נינהו: ו) כדאמרינן ותיבות אע״ג נמחק: ז) אלימא קדושת שלמים: ח) בו תורת מעשר ליקח בהמה כסתם מעות מעשר דהויא שלמים ויכסר העור ומכיר [ומביא]: ט) והעור יצא לחולין. ואע״ג שהעור לא חזיא לו כילה אפ״ה יצאו המעות לחולין כדדרשינן בכבל מערבין אבל הלוקח חיה לזבחי שלמים דחיה לא חזיא להקרבה וכן בהמה לבשר תאוה אסורה כדדרשינן בספרי א) יכול יקח אדם בהמה למשתה [בנו] ת״ל שם. גליון: י) הבשר לזבחי שלמים: יא) לקחן: יב) עורו. מרבינו ז״ל: יג) דהיינו דשלמים דלוקח: יד) שני דמוכר הוא ועורו וראכלו כל דמיו בתורת מעשר: טו) חומשין חומש אחד: טז) נפקיא עור לחולין: יז) נגמ׳ דל״ל דמעשר אינו נוהג בין כמיתין ובשאר בהמות שבמקדש.

א) ח״ל הספרי שם בפרשת כלאי הכרי אתה בן נאמר כאן שמחה ונאמר להלן שמחה אי שמחה האמורה להלן שלמים אף כאן שלמים.